

זוהר הקדוש עם פירושו מתוך מדבש על הפרשה

לוח עמוד היומי בזוה"ק פרשת בלק

חלק 1 - פרשת תרומה

יום	וילנא	מתוך מדבש
ראשון	קלג ע"ב	פז-צג
שני	קלד ע"א	צג-צט
שלישי	קלד ע"ב	צט-קה
רביעי	קלה ע"א	קה-קיב
חמישי	קלה ע"ב	קיב-קיד
שישי	קלו ע"א	קיד-קכד
שבת	קלו ע"ב	קכד-קלא

פרשת חוקת תשפ"ב

עלון מס' 190

יו"ל בעזהש"ת ע"י מרכז "מתוך מדבש" ת.ד. 5315 ירושלים

מי שלא נפרד מהקב"ה ומתנהג בהצנע לכת, הוא זכאי חסיד וצדיק

ועל אליו אמר שלמה, (קהלת ד ב) מן החיים אשר המה חיים עדנה, דהא אליו, בדרגא עלאה יתיר מנייהו, מאן אינון, אינון שפבר מתו וקבילו עונשא תרי זמני, ואליו אקרין כסף מזוקק, דעאל לנורא זמנין ותריין, ונפיק מניה זוקמא ואתברר ואתנקי.

וטוב משניהם את אשר עדן לא היה (שם פסוק ג), ההוא רוחא דקאים לעילא, ואתעכב לנחתא לתתא, דהאי קאים בקיומיה, ולית ליה לקבלא עונשא, ואית ליה מזונא מההוא מזונא (דף קפג ע"א) עלאה דלעילא לעילא.

וטב מפלהו מאן דלא אתפרש, ולא אתגלייא, וכל מלוי בסתימא אינון, דא הוא זכאה

מתוך מדבש

ומה שכתוב וטוב משניהם את אשר עדן לא היה, דהיינו ההוא רוחא דקאים לעילא זה הרוח העומד ונמצא עדיין למעלה בגן עדן, ואתעכב לנחתא לתתא ונתעכב בגן עדן מלרדת למטה לעולם הזה, דהאי קאים בקיומיה שזה הרוח עומד בקיומו בגן עדן, ולית ליה לקבלא עונשא ואין לו לקבל עונש, כי מאחר שלא בא לעולם הזה לא חטא, ואית ליה מזונא מההוא מזונא (דף קפג ע"א) עלאה דלעילא לעילא ויש לו שפע מזון ממזון העליון שלמעלה למעלה, דהיינו מטל העליון (היורד מספירת הכתר דרך כל המדרגות עד שמגיע לנשמות שבגן עדן, ע"י צפ' בשלם דף סא ע"ג). (רמ"ק ומפרשים)

וטב מפלהו וטוב מכל הג' חלוקות הנזכרים, מאן דלא אתפרש מי שלא נפרד מהקב"ה מעולם, ולא אתגלייא ולא נגלה אל החיצונים מימיו, וכל מלוי בסתימא אינון וכל דבריו הם בצנעה, ר"ל שמתנהג תמיד בהצנע לכת, דא הוא זכאה חסידא זהו זכאי וחסיד, דנטר פקודי אורייתא ששמר מצות התורה בקיום לא

מי שלא נפרד מהקב"ה ומתנהג בהצנע לכת, הוא זכאי חסיד וצדיק ועל אליו אמר שלמה ועל אלו הצדיקים שמקומם בגן עדן התחתון אמר שלמה, מן החיים אשר המה חיים "עדנה" כי אלו שלא נתגלגלו עדיין כלל, והם חיים בעולם הזה, ולא זכו לנשמה מן עולם הבריאה, אלא לרוח ונפש מן היצירה והעשיה, אלו יזכו רק לגן עדן התחתון הנקרא "עדנה" בלשון נקבה, דהא אליו כי אלו שכבר מתו ונתגלגלו ונתקנו, בדרגא עלאה יתיר מנייהו הם במדרגה עליונה יותר מהם, כי אלו זוכים לנשמה על ידי שהיו מדוכאים בעולם הזה ביסורים, והם זוכים לקשר הנפש ברוח והרוח בנשמה ומתעדנים בגן עדן העליון, ומפרש מאן אינון מי הם, ואמר אינון שפבר מתו וקבילו עונשא תרי זמני אלו שכבר מתו וקבלו עונשם שתי פעמים, ואליו אקרין כסף מזוקק דעאל לנורא זמנין ותריין ואלו נקראים כסף מזוקק שנכנס לאש שבכור פעם ושתי פעמים, ונפיק מניה זוקמא ואתברר ואתנקי ויצא ממנו הזוקמא ונתברר ונעשה נקי. (רמ"ק ומפרשים)

חֲסִידָא, דְּנִטְר פְּקוּדֵי אוּרִייתָא, וְקַיִים לוֹן, וְאַשְׁתַּדַּל בְּאוּרִייתָא יִמְמָא וְלִילֵי, דָּא אַתְּאַחִיד וְאַתְּהַנִּי בְּדַרְגָּא עֲלָאָה עַל כָּל שְׂאָר בְּנֵי נְשָׂא, וְכִלְהוּ אַתְּאַחֲדוּן (ס"א אַתְּוֹקְדוּן) מַחוּפָּה דְהֵאֵי.

אהרן היה אהובם של ישראל יותר מכולם

תָּא חֲזִי, בְּשַׁעְתָּא דְאָמַר קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמִשָּׁה יֵאָסֵף אַהֲרֹן אֶל עַמּוּי, אַתְּחַלְשׁ חֵילָא דִילֵיהּ, וַיֵּדַע דְהָא אַתְּבַר דְּרוּעָא יִמְיָנָא דִילֵיהּ, וְאַזְדַּעְזַעָא כָּל גּוּפֵיהּ, פִּינּוֹן דְאָמַר קַח אֶת אַהֲרֹן וְאֶת אֶלְעָזָר בְּנֹו, אָמַר לֵיהּ קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא, מִשָּׁה, הָא דְרוּעָא אַחְרָא אוּזִיפְנָא לָךְ (נ"א אַזְמִינִית לָךְ), וְהַפְּשִׁט אֶת אַהֲרֹן וְגו', וְאַהֲרֹן יֵאָסֵף, הָא אֶלְעָזָר יְהֵא לְגַבְךָ זְמַנָּא (נ"א יִמְיָנָא) דָּא תַּחְתּוֹת אָבוּי, וְעַם כָּל דָּא לֹא אֲשֵׁלִים אַתְר בְּהֵהוּא זְמַנָּא פְּאָבוּי, דְהָא עֲנַנִי יְקַר אֶסְתַּלְקוּ, וְלֹא אַהֲדַרוּ אֶלָּא בְּזַכּוּתָא דְמִשָּׁה, וְלֹא בְּזַכּוּתָא דְאֶלְעָזָר.

וַיַּעַשׂ מֹשֶׁה כַּאֲשֶׁר צִוָּה וְגו', אִמְאֵי לְעֵינֵי כָּל הָעֵדָה, אֶלָּא בְּגִין דְאַהֲרֹן הָוָה רַחֲמֵימָא דְעַמָּא יִתִּיר מִכָּלָּא, וְלֹא יִמְרוֹן דְהָא אַתְּנַגִּיד עַל יְדָא דְמִשָּׁה, וּמִשָּׁה מְשִׁיף לְאַהֲרֹן בְּמַלְיָן, עַד דְסַלְיָקוּ לְטוּרָא, וְכָל יִשְׂרָאֵל הָווּ חֲמָאן בְּשַׁעְתָּא דְאַפְשִׁיט מִשָּׁה לְבוּשֵׁי דְאַהֲרֹן וְאַלְבִּישׁ לוֹן לְאַלְעָזָר.

מתוק מדבש

הָא אֶלְעָזָר יְהֵא לְגַבְךָ יִמְיָנָא דָּא תַּחְתּוֹת אָבוּי הֲרִי אֶלְעָזָר יִהְיֶה אֶצְלָךְ זְרוּעַ הַיָּמִין תַּחַת אָבוּי, וְעַם כָּל דָּא לֹא אֲשֵׁלִים אַתְר בְּהֵהוּא זְמַנָּא פְּאָבוּי וְעַם כָּל זֶה לֹא מִיֵּלָא בְּזַמַּן הַהוּא אֶת מְקוֹם הַחֹסֵד כַּאֲבוּי, דְהָא עֲנַנִי יְקַר אֶסְתַּלְקוּ כִּי בְּמִיתַת אַהֲרֹן נִסְתַּלְקוּ עֲנַנֵי הַכְּבוֹד שְׁהִיוּ בְּזַכּוּתוֹ, וְלֹא אַהֲדַרוּ אֶלָּא בְּזַכּוּתָא דְמִשָּׁה, וְלֹא בְּזַכּוּתָא דְאַלְעָזָר וְלֹא חֲזַרוּ אֵלָּא בְּזַכּוּתוֹ שֶׁל מֹשֶׁה, וְלֹא בְּזַכּוּתוֹ שֶׁל אֶלְעָזָר. (רמ"ק ומפרשים)

וַיַּעַשׂ מֹשֶׁה כַּאֲשֶׁר צִוָּה ה', וַיַּעֲלוּ אֶל הַר הַהֵר לְעֵינֵי כָּל הָעֵדָה, וְשׂוֹאֵל אִמְאֵי לְעֵינֵי כָּל הָעֵדָה לְמַה הִיוּ צָרִיכִים לְרֵאוּתָם כָּל הָעֵדָה, וּמְשִׁיב אֶלָּא בְּגִין דְאַהֲרֹן הָוָה רַחֲמֵימָא דְעַמָּא יִתִּיר מִכָּלָּא אֵלָּא לְפִי שְׁאֵהֲרֹן הִיָּה אַהֲבָתָא שֶׁל כָּל הָעַם יוֹתֵר מִכָּל שְׂאָר בְּנֵי אָדָם, מִפְּנֵי שֶׁהִיָּה אוֹהֵב שְׁלוֹם וְרוּדֵף שְׁלוֹם בֵּין אָדָם לְחֻבְרוֹ וּבֵין אִישׁ לְאַשְׁתּוֹ, (ס"ג רמ"ק) וְלֹא יִמְרוֹן דְאַתְּנַגִּיז עַל יְדָא דְמִשָּׁה וְלֹא יֵאמְרוּ שֶׁנִּגְנְזוּ וְנִאֲסַף אֶל עַמּוּי עַל יְדֵי מֹשֶׁה, אֵלָּא יֵרָאוּ כָּל יִשְׂרָאֵל שֶׁעָשָׂה הַכֹּל כַּאֲשֶׁר נִצְטוּהָ מִפִּי הַקַּב"ה. וְהִנֵּה וּמִשָּׁה מְשִׁיף לְאַהֲרֹן בְּמַלְיָן מִשָּׁה מִשַּׁךְ אֶת אַהֲרֹן בְּדַבְרֵי תַנְחוּמִים, שְׁאֵמַר לוֹ אֲשֶׁרִיךְ שְׁאֵתָה זֹכֵה לְהִסְתַּלֵּק בְּאוֹפֵן נֶעֱלָה כֹּהֵ, עַד דְסַלְיָקוּ לְטוּרָא עַד שֶׁעָלוּ לְהַר, וְכָּל יִשְׂרָאֵל הָווּ חֲמָאן בְּשַׁעְתָּא דְאַפְשִׁיט מִשָּׁה לְבוּשֵׁי דְאַהֲרֹן וְאַלְבִּישׁ לוֹן לְאַלְעָזָר וְכָל יִשְׂרָאֵל הִיוּ רוֹאִים בְּשַׁעְתָּא שֶׁהַפְּשִׁיט מִשָּׁה לְבוּשֵׁי שֶׁל אַהֲרֹן, וְהַלְבִּישׁ אוֹתָם לְאַלְעָזָר. (דף קפג ע"א, ובביאורינו כרך יג עמ' שמא שמב)

תַּעֲשִׂין, וְקַיִים לוֹן וְקַיִים אוֹתָם בְּמִצּוֹת עֲשִׂין, וְאַשְׁתַּדַּל בְּאוּרִייתָא יִמְמָא וְלִילֵי וְעַסְק בְּתוֹרָה יוֹמָם וְלַיְלָה, דָּא אַתְּאַחִיד וְאַתְּהַנִּי בְּדַרְגָּא עֲלָאָה עַל כָּל שְׂאָר בְּנֵי נְשָׂא זֶה הַצַּדִּיק כְּשֶׁמִּסְתַּלֵּק וְעוֹלָה לְגַן עֵדֵן, מִתְאַחַד וְנִהְנֶה בְּמַדְרַגָּה עֲלִיוֹנָה עַל כָּל שְׂאָר בְּנֵי אָדָם, וְכִלְהוּ אַתְּוֹקְדוּן מַחוּפָּה דְהֵאֵי וְכוּלָם נְכוּיָם מַחוּפְתּוֹ הַגְּדוּלָה שֶׁל הַצַּדִּיק הַזֶּה עַל שֶׁלֹּא זָכוּ כְּמוֹהוּ, (דף קפג ע"ב - קפג ע"א, ובביאורינו כרך יג עמ' שלט-שמא)

אהרן היה אהובם של ישראל יותר מכולם

תָּא חֲזִי, בְּשַׁעְתָּא דְאָמַר קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמִשָּׁה בַּא וְרֵאָה, בְּשַׁעְתָּא שְׁאֵמַר הַקַּב"ה לְמִשָּׁה יֵאָסֵף אַהֲרֹן אֶל עַמּוּי, אַתְּחַלְשׁ חֵילָא דִילֵיהּ נַחֲלֵשׁ הַכַּח שְׁלוֹ, לְפִי שִׁידַע שְׁחָסַר לוֹ הַכַּח שֶׁל מִדַּת הַחֹסֵד שֶׁל אַהֲרֹן שְׁגָרַם לִיחּוּד הָעַלְיוֹן, וַיֵּדַע דְהָא אַתְּבַר דְּרוּעָא יִמְיָנָא דִילֵיהּ וַיֵּדַע שֶׁנִּשְׁבַּר זְרוּעַ יָמִין שְׁלוֹ, וְאַזְדַּעְזַעָא כָּל גּוּפֵיהּ לְכַן נִזְדַּעַזַע כָּל גּוּפוֹ, פִּינּוֹן דְאָמַר כִּיוֹן שְׁאֵמַר לוֹ הַקַּב"ה קַח אֶת אַהֲרֹן וְאֶת אֶלְעָזָר בְּנֹו שְׁבוּהָ אָמַר לֵיהּ קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְמִשָּׁה, מִשָּׁה, הָא דְרוּעָא אַחְרָא אוּזִיפְנָא לָךְ הֲרִי זְרוּעַ אַחְרַת הַשְּׂאֵלְתֵי לָךְ, הִיִּינוּ אֶלְעָזָר שְׁהוּא יִמְלָא מְקוֹם הַחֹסֵד בְּהַשְּׂאֵלָה, (וּלֹא לְגַמְרֵי, כִּי עֵיקַר תַּפְקִידוֹ שֶׁל אֶלְעָזָר הִיָּה לְשַׁמֵּשׂ אֶת יְהוֹשֻׁעַ), לְכַן וְהַפְּשִׁיט אֶת אַהֲרֹן אֶת בְּגָדָיו וְהַלְבַּשְׁתָּם אֶת אֶלְעָזָר בְּנֹו, וְאַהֲרֹן יֵאָסֵף וּמַת שֵׁם,

מטתו של אהרן שהיתה יוצאה ונכנסת היתה בעין מטה העליונה

מאי טעמא משה (נ"א ולא אהרן), אלא משה אלבשינון לאהרן פד סליק לכהנא, הך הוא דכתיב וילבש משה את אהרן את בגדיו, וכתיב (ויקרא ח ז) וילבש אותו את המעיל, השתא משה אעדי מניה מה דיהב ליה, וקדשא בריך הוא אעדי מניה מה דיהב ליה, ותרווייהו אפשיטו ליה לאהרן מכלא, ומשה אעדי לבר, וקדשא בריך הוא לגו, ועד דאעדי משה, קדשא בריך הוא לא אעדי, זכאה חולקא דמשה.

זכאה חולקיהון דצדיקייא דקדשא בריך הוא בעי ביקריהון, אתקין קדשא בריך הוא לאהרן ערסא ומנרתא דדהבא דנהרא, ומדידיה נטיל, מההוא מנרתא דהיה דליק בכל יומא תרי זמני, ואסתים פום מערתא, ונחתו.

רבי יהודה אמר, פום מערתא הוה פתיחא, דכל ישראל הוה חמאן לאהרן שכיב, ובוצינא דמנרתא דליק קמיה, וערסיה נפיק ועייל, ועננא חד קאים עליה, וכדין ידעו ישראל דהא אהרן מית, וחמו דהא אסתלקו ענני כבוד, הך הוא דכתיב ויראו כל העדה פי גוע אהרן וגו', והא אוקמוהו, ועל דא פכו לאהרן כל בית ישראל גוברין ונשין וטף, דהא רחימא מפלהו הוה.

מתוך מדבש

מטתו של אהרן שהיתה יוצאה ונכנסת היתה בעין מטה העליונה

מאי טעמא משה ולא אהרן מהו הטעם שמה היה צריך לפשוט את בגדי אהרן, ולא הפשיטם אהרן בעצמו, ומשיב אלא משה אלבשינון לאהרן פד סליק לכהנא אלא לפי שמה הלבישם לאהרן בשעה שעלה לכהונה, הך הוא דכתיב זהו שכתוב וילבש משה את אהרן את בגדיו, וכתיב ועוד כתוב "ויתן עליו את הכתונת ויחגור אותו באבנט" וילבש אותו את המעיל ויתן עליו את האפוד ויחגור אותו בחשב האפוד ויאפוד לו בו, לכן השתא משה אעדי מניה מה דיהב ליה עתה משה הסיר והפשיט ממנו את בגדיו מה שנתן לו, וקדשא בריך הוא אעדי מניה מה דיהב ליה והקב"ה הסיר ממנו מה שנתן לו, דהיינו נשמתו, ותרווייהו אפשיטו ליה לאהרן מכלא ושניהם הפשיטו את אהרן מכל, ומשה אעדי לבר ומשה הסיר מה שבחוץ, וקדשא בריך הוא לגו והקב"ה הסיר מה שבפנים, ועד דאעדי משה ועד שהסיר והפשיט משה את בגדי אהרן, קדשא בריך הוא לא אעדי הקב"ה לא הסיר ולא לקח ממנו את נשמתו, זכאה חולקא דמשה אשרי חלקו של משה, שהקב"ה תלה בו את מיתת אהרן בהפשטת בגדיו.

ואמר זכאה חולקיהון דצדיקייא דקדשא בריך הוא בעי ביקריהון אשרי חלקם של הצדיקים שהקב"ה רוצה בכבודם, לכן אתקין קדשא בריך הוא לאהרן ערסא ומנרתא דדהבא דנהרא התקין הקב"ה לאהרן מטה ומנורה

של זהב שהאירה, ומדידיה נטיל ומשלו ומשכרו לקח, דהיינו מההוא מנרתא דהיה דליק בכל יומא תרי זמני משכר אותה המנורה שהיה מדליק שתי פעמים בכל יום, ואסתים פום מערתא, ונחתו ואחר כך נסתם פי המערה, וירדו משה ואלעזר מן ההר. (מכאן ראיה לשיטת הרמב"ם (נב) תמידין פ"ג ה"ז), שהלקת המנורה היתה שתי פעמים בכל יום). (כמ"ק ומפרשים)

רבי יהודה אמר, פום מערתא הוה פתיחא פתח המערה היה פתוח, (ה"ג הרמ"ק) וכל ישראל היו רואים את אהרן שכיב, וכל ישראל היו רואים את אהרן מת, ובוצינא דמנרתא דליק קמיה ונר של המנורה היה דולק לפניו, ועוד וערסיה נפיק ועייל שמטתו היתה יוצאת מן המערה ונכנסת, כדי שיראו כל ישראל שמת אהרן, ומטתו היתה בעין מטה העליונה שהיה מיוחד בכל יום, ועננא חד קאים עליה וענן אחד עמד על מטתו, בזכות ענן הקטרת שהיה מקטיר כל יום, וכדין ידעו ישראל דהא אהרן מית ואז ידעו כל ישראל שאהרן מת, וחמו דהא אסתלקו ענני כבוד ועוד שראו כי נסתלקו ענני הכבוד מישראל שהיו בזכות אהרן, הך הוא דכתיב זהו שכתוב ויראו כל העדה פי גוע אהרן וגו', ויבכו את אהרן שלשים יום כל בית ישראל, והא אוקמוהו וכבר ביארו חז"ל (נמס' ראש השנה דף ג ע"א), ועל דא פכו לאהרן כל בית ישראל גוברין ונשין וטף ועל כן בכו את אהרן כל בית ישראל אנשים ונשים וטף, כמ"ש ויבכו את אהרן שלשים יום כל בית ישראל,

וְאֶפִּילוּ דְצוּחֵי כָּל יוֹמָא בְּמַלִּין אַחֲרָנִין אוּ בְּעוֹבְדָא אַחֲרָא, לֹא מְשַׁכִּין לוֹן לְגַבְיֵיהוּ לְעַלְמִין, וְלֹא מִתְעַרְיִן לְקַבְלֵיהוּ.

תָּא חֲזִי, כְּתִיב (מ"א יח כו) וַיִּקְרָאוּ בְּשֵׁם הַבַּעַל וְגו', מֵאֵי טַעְמָא, חַד דְּלָאוּ רְשׁוּ בְּהָהוּא בַּעַל בְּהָאֵי, וְעוֹד דְּמַלִּין לֹא מִתְפַּשְׁרֵן בִּינֵיהוּ, וְאַנְשֵׁי לוֹן קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְנַהֲוֹן, הָדָא הוּא דְכְּתִיב (שם פסוק לו) וְאַתָּה הִסְבּוֹתָ אֶת לִבְּךָ אַחֲרֵינִית, זָפְאִין אֵינּוֹן צְדִיקָיָא דִּידְעֵי לְמַקְרֵי לְמַאֲרֵיהוֹן כְּדָקָא יָאוּת.

מתוק מדבש

ידעו בפעולת הכשוף והשבעתם, ומשיב חד דלָאו רְשׁוּ בְּהָהוּא בַּעַל בְּהָאֵי טַעַם אַחַד שאִין רְשׁוּת לְהַבְעֵל הוּא לְהוֹרִיד אֵשׁ מִן הַשָּׁמַיִם אֶפִּילוּ עִם כְּשׁוֹף, וְעוֹד טַעַם שְׁנֵי דְמַלִּין לֹא מִתְפַּשְׁרֵן בִּינֵיהוּ כִּי דְבָרֵי הַכְּשׁוֹף וְסוֹדֵר הַשְּׁבַעֲתָם לֹא הִיוּ מְסוֹדְרִים בִּינֵיהֶם כְּרָאוּי, וְאַנְשֵׁי לוֹן קְדָשָׁא בְּרִיךְ הוּא מְנַהֲוֹן כִּי הַקְּב"ה הַשְּׂכִיחַ אוֹתָם מֵהֶם, כְּדִי שִׁיבָא הַנֶּס עַל יְדֵי אֱלֹהֵי הַנְּבִיא וְיִתְקַדֵּשׁ שֵׁם שָׁמַיִם עַל יְדוֹ כְּאִשֶׁר הָיָה אַחֲרַיִךְ, הָדָא הוּא דְכְּתִיב זֶהוּ שְׂכָתוֹב וְאַתָּה הִסְבּוֹתָ אֶת לִבְּךָ אַחֲרֵינִית פִּי לִבְּךָ שֶׁל נְבִיאֵי הַבַּעַל, זָפְאִין אֵינּוֹן צְדִיקָיָא דִּידְעֵי לְמַקְרֵי לְמַאֲרֵיהוֹן כְּדָקָא יָאוּת אֲשֶׁרֵיהֶם הַצְּדִיקִים שִׂוְדַעִים לְקִרְוָא לְקוֹנָם כְּרָאוּי לְהִיּוֹת.

(דף קפג ע"ב - קפד ע"א, ובביאורינו כרך יג עמ' שנב-שנד)

היו מתעוררים אליהם, וְאֶפִּילוּ דְצוּחֵי כָּל יוֹמָא בְּמַלִּין אַחֲרָנִין אוּ בְּעוֹבְדָא אַחֲרָא וְאֶפִּילוּ אִם צוֹעֲקִים כָּל הַיּוֹם בְּדַבְרֵים אַחֲרִים אוּ בְּמַעֲשֵׂה אַחֲרֵי, לֹא מְשַׁכִּין לוֹן לְגַבְיֵיהוּ לְעַלְמִין לֹא הִיוּ מוֹשְׁכִים אוֹתָם אֱלֵיהֶם לְעוֹלָם, וְלֹא מִתְעַרְיִן לְקַבְלֵיהוּ וְלֹא הִיוּ מִתְעוֹרְרִים כַּנֶּגֶד, וְרַצָּה לומר שגם לכשוף צריכים לעשות מעשים שהם דברים אמיתיים להם בשלימות, וראויים לאותו הכשוף, אבל ודאי כולם הם שקר ומעשה תעתועים. (רמ"ק ומפסטיס)

תָּא חֲזִי, כְּתִיב בָּא וְרָאָה מִשׁ"כ אֲצֵל נְבִיאֵי הַבַּעַל, וַיִּקְרָאוּ בְּשֵׁם הַבַּעַל מִהַבְּקָר וְעַד הַצְּהָרִים לֵאמֹר הַבַּעַל עֲנֵנוּ וְאִין קוֹל וְאִין עוֹנָה, וְשׁוֹאֵל מֵאֵי טַעְמָא מְהוּ הַטַּעַם שֶׁלֹּא נַעֲנוּ מִהַבַּעַל לְהוֹרִיד אֵשׁ מִן הַשָּׁמַיִם, הֲלֹא

שבח דא שירתא

שלח הקדוש ברוך הוא האור הגדול הזה (גילוי ספר הזהר הקדוש) דוקא באלף החמישי, מתוך החושך הגדול כו' אור שבעת הימים להגן עלינו ולהציל אותנו מכל המקטרגים (על הקדושה) בלימוד רזין דאורייתא, כי במקום שהאדם מחשב ומתבונן, שם הוא דבוק בשכלו ונשמתו כו', כשהאדם מתבונן בעולמות העליונים הוא במקום שאין רשות ליכנס לשום מקטרג, "כי לא יגורך רע" כתיב, וגם להיותו בן מחפש בגנוייתא דמלכא, מי הוא זה מהעבדים אשר ימלאנו לבו לבטלו ולקטרג עליו, בין והתבונן.

(הוספות מוהרצ"א להרה"ק מדינוב אות ו')

פרשת הוקת תשפ"ב

לקבלת העלון מידי שבוע יש לשלוח אימייל בכתובת: 3022233@gmail.com

ה

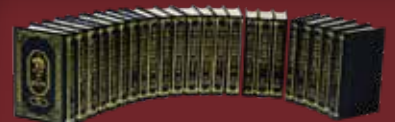
הזהר הקדוש" ע"פ "מתוק מדבש" הפירוש הנפלא שהתקבל בכל תפוצות ישראל

פורמט בִּיס
"ובלכתך בדרכך"
מהדורת ר' יוסף
צבי בערגער
[cm 16.5/11.5]

פורמט רגיל [cm 24/17]

פורמט בינוני - מהדורת ר' הערשל וועבער
[cm 17/12]

www.matokmidvash.com

מוקד הזמנות: 02-50-222-33